

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **H. s.r.o.**, so sídlom v Ž., K. IČO: X., právne zastúpeného *JUDr. M. B., advokátom v Ž., Š.*, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.j.: 09363/2010/SCDPK-15940 zo dňa 19.04.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 226/10-69 zo dňa 01. júla 2011, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 226/10-69 zo dňa 01. júla 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j.: 09363/2010/SCDPK-15940 zo dňa 19.04.2010, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Žiline č. 2009/01041-006 zo dňa 02.11.2009 o dodatočnom vybratí zvýšeného správneho poplatku podľa § 8 ods. 5 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon a podľa položky 80 písm. a/ bod 2.1 a bod 2.2 sadzobníka správnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona NR SR č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov v súlade s bodom č. 2 splnomocnenia tejto položky vybral dodatočne od žalobcu ako dopravcu zvýšený správny poplatok vo výške 2.784 € za nadmieru ťažkú

prepravu, ktorá bola vykonaná bez povolenia dňa 28.04.2009 s motorovým vozidlom EČ: X.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že na základe v konaní nespochybného zistenia správcu komunikácie zo dňa 28.04.2009 bola uskutočnená preprava nákladným vozidlom EČ: X, ktorého držiteľom je žalobca a kontrolným meraním na ceste č. I/18, v úseku Martin – Žilina bolo zistené, že bolo prekročené povolenie zaťaženie predmetného vozidla. Rozsah prekročenia povoleného zaťaženia bol špecifikovaný v doklade o meraní vozidla. V oznámení o zistení nadmernej prepravy bol ako vodič uvedený J. G. a ako dopravca bol uvedený žalobca. Vodič svojim podpisom potvrdil správnosť uvedených údajov. Na výzvu správneho orgánu žalobca dodatočne doručil dohodu o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla zo dňa 21.01.2009, v zmysle ktorej žalobca prenecháva J. G. do bezplatného užívania nákladné motorové vozidlo X. za účelom poskytovania prepravnej činnosti pre žalobcu. Účastníci dohody vylúčili v danom prípade úpravu vzťahu podľa § 630 až § 637 Obchodného zákonníka o nájme dopravného prostriedku. Krajský súd ďalej zistil, že v zmysle dodacieho listu č. 499129002000 zo dňa 28.04.2009 vystaveného spoločnosťou E. – K., s.r.o., K. – B., bol pre odberateľa H., s.r.o. dodaný kameň na vodné stavby. Ako prepravca bol uvedený žalobca. Krajský súd Bratislave preskúmal dohodu o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla zo dňa 21.01.2009 žalobcovi a dospel k záveru, že úmyslom žalobcu a J. G. pri uzatváraní zmluvy o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla zo dňa 21.01.2009 nebolo uzavretie dohody o vykonávaní prepravnej činnosti s J. G. pre žalobcu, pretože v nej chýbala (okrem iných náležitostí týkajúcich sa predmetu prepravy, času, miesta a pod.) podstatná náležitosť a to stanovenie spôsobu odmeny za vykonávanie prepravnej činnosti. Navyiac J. G., ako živnostník nedisponoval oprávnením na vykonávanie prepravnej činnosti, a teda činnosť pre žalobcu v danom prípade nevykonával ako podnikateľ. Podľa názoru súdu predmetná dohoda slúžila na určenie povinností J. G., súvisiacich s užívaním určeného vozidla pri výkone funkcie vodiča. Krajský súd pritom poukázal na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu a na výkladové pravidlá uvedené v § 266 ods. 1 až 4 Obchodného zákonníka. Žalobca v konaní nepredložil iný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia, že dopravcom v danom prípade bol samotný vodič J. G. Skutočnosť, že žalobca pri preprave prekročil maximálne hodnoty (rozmery a hmotnosť) jazdnej súpravy vyplynula z nameraných hodnôt porovnaním s hodnotami stanovenými v prílohe č. 1, nariadenia vlády č. 403/2005 Z.z. Okolnosť, že žalobca vykonal bez predchádzajúceho povolenia nadrozmernú prepravu, nebola v konaní sporná. Žalobca nespochybnil v správnom ani v súdnom konaní namerané hodnoty centrálnej súpravy, vykonané dňa 28.04.2009.

Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov cestný správny orgán za nadmernú a nadrozmernú prepravu, vykonanú bez povolenia dodatočne vyberie rozhodnutím zvýšený správny poplatok podľa osobitného predpisu.

Krajský súd konštatoval, že v zaväzujúcej časti napadnutého rozhodnutia nedošlo zo strany k správneho orgánu k hmotno-právnomu pochybeniu, na vec bol aplikovaný správny právny predpis, výška dodatočného správneho poplatku bola určená v súlade so zákonom a preto nebol dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Súd preto žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Namietal, že podľa vážneho listu č. 1000380 zo dňa 28.04.2009, podľa ktorého vodičom predmetného motorového vozidla bol J. G., tento ako samostatne zárobkovo činná osoba so zmluvným vzťahom so žalobcom vykonával aj činnosť dopravcu. Žalobca má za to, že dopravcom v tomto prípade nebol žalobca, ale samotný podnikateľ J. G., podnikajúci na základe živnostenského listu, čo potvrdzuje aj dohoda o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla zo dňa 21.01.2009. Krajský súd ako súd prvého stupňa uvedenú dohodu považoval za nedostačujúcu, pričom vlastnou úvahou vydedukoval, že dohoda mala slúžiť na určenie povinností J. G. súvisiacich s užívaním určeného vozidla pri výkone funkcie vodiča. Žalobca tu opätovne poukazuje na voľno úvahový výklad tak správnych orgánov, ako aj krajského súdu, ktorý neakceptovali tvrdenie žalobcu o tom, že prepravu vykonával J. G., argumentujúc tým, že samotný J. G. uviedol, že je len vodičom a nie je dopravcom. J. G. sa pritom pred orgánmi verejnej správy k tejto podstatnej veci ani nevyjadroval, preto vyslovenie tohto názoru krajského súdu považuje žalobca za nepodložené. Žalobca nenesie ani nemôže niesť žiadnu zodpovednosť za porušenie akýchkoľvek predpisov treťou osobou, ktorá používa nákladný automobil vo vlastníctve žalobcu ako osoba konajúca vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, tak ako to predpokladá ustanovenie § 2 zákona č. 455/1991 Zb. živnostenský zákon.

Krajský súd sa taktiež nezaoberal argumentom žalobcu v žalobe, kde preukazoval, že správca komunikácie hrubým spôsobom porušil ustanovenie § 8 ods. 9 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, ktoré tvorí priamy predpoklad nezákonnosti postupu, nahlásenie a zistenie nadmernej alebo nadrozmernej prepravy príslušnému cestnému správneému orgánu – Krajskému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, keďže takýto postup je prípustný len v prípade, ak by dopravca, teda J. G. odmietol alebo nemohol zaplatiť na mieste zvýšený správny poplatok. J. G., ako zmluvný partner žalobcu žalobcovi oznámil, že neodmietol zaplatiť žiadny ďalší správny poplatok, keďže na žiadny takýto nebol upozornený, ani vyzvaný na zaplatenie a teda takýto poplatok mu nebol na mieste vôbec vyrubovaný.

Správne konanie na Krajskom úrade pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Žilina o vybratí zvýšeného správneho poplatku č. 2009/01041-006 je celkom bezpredmetné, keďže nedošlo k zákonnému predpokladu na jeho začatie, ktorým je odmietnutie alebo nemožnosť zaplatenia na mieste zvýšeného správneho poplatku. Žalobca má za to, že pojmy dopravca a vodič sú zrozumiteľne vyjadrené v zákone a správny orgán nesprávne rozhodol o zaplatení správneho poplatku voči žalobcovi, ktorý nebol dopravcom, alebo iba majiteľom predmetného motorového vozidla, ktorý je zapísaný v technickom preukaze X.

Žalobca namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a rozhodol v súlade s petitom žaloby.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 02.09.2011 k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že žalobca k odvolaniu proti žalobe neuviedol žiadne nové skutočnosti. Z tohto dôvodu nepovažuje za potrebné sa k veci opätovne vyjadrovať a trvá na dôvodoch uvedených v písomnom vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a potom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a www.nsud.sk, najmenej 5 dní vopred, v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd z odvolania zistil, že žalobca v odvolacom konaní namieta predovšetkým nedostatok jeho pasívnej legitimácie ako dopravcu. Uviedol rovnaké skutočnosti ako v prvostupňovom administratívnom konaní. Namieta, že nie je zodpovedný za porušenie akýchkoľvek predpisov treťou osobou, keďže J. G. je samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá na základe zmluvy so žalobcom (dohoda o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla) vykonával aj činnosť dopravcu.

Najvyšší súd sa v časti tejto námietky stotožnil s vyhodnotením správnymi orgánmi i krajského súdu. Správne orgány zistili, že J. G. nie je oprávnený na vykonávanie vnútroštátnej nákladnej dopravy, tzn. nemá vydanú koncesnú listinu na vykonávanie vnútroštátnej cestnej nákladnej dopravy príslušným obvodným úradom odborom živnostenského podnikania. Na vykonávanie vnútroštátnej nákladnej dopravy má oprávnenie spoločnosť žalobcu, a to s dňom vzniku oprávnenia 23.05.2005. Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Žiline ako prvostupňový správny orgán zistil na základe predloženého záznamu o prevádzke vozidla zo dňa 28.04.2009, že miesto nakládky bola D. Spoločnosť E. – K., s.r.o. zaslala správne orgánu dodací list č. 499/29002000 zo dňa 28.04.2009 v čase váženia 08:52:35 a 09:04:27, v ktorom je uvedený ako odberateľ a prepravca žalobca, pričom firma J. G. ako prepravca nie je uvedený v žiadnom dodacom liste z tohto dňa. Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade dopravcom bol žalobca, ktorý je taktiež podľa doloženého osvedčenia o evidencii vozidla EČ: X. vlastníkom a držiteľom uvedeného vozidla.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov podnikateľ v cestnej doprave možno iba na základe povolenia správneho orgánu a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 19a ods. 2 zákona č. 168/1996 Z.z. vnútroštátnu nákladnú cestnú dopravu je oprávnený vykonávať dopravca len na základe povolenia, ktoré udeľuje príslušný správny orgán.

V konaní nebolo sporné, že J. G. nebol držiteľom povolenia na vykonávanie cestnej nákladnej dopravy.

Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

Podľa § 263 Obchodného zákonníka strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo i jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou ustanovení § 261 Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd z obsahu dohody o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla uzavretým medzi žalobcom ako poskytovateľom a J. G. ako užívateľom dňa 21.01.2009 (č. 1. 45) zistil, že užívateľ vykonáva pre poskytovateľa činnosť prepravcu, ako zmluvný dodávateľ. Predmetom tejto zmluvy je bezodplatné poskytnutie nákladného motorového vozidla užívateľovi v špecifikácii X. (nákladné motorové vozidlo) za účelom vykonávania činností podľa prvej vety.

Vzhľadom na to, že užívateľ J. G. nebol držiteľom povolenia na vykonávanie cestnej nákladnej dopravy nie je oprávnený na základe tejto dohody o prenechaní užívania nákladného motorového vozidla vykonávať cestnú a nákladnú dopravu vo vlastnom mene. Z tohto dôvodu ho nemožno považovať za dopravcu a závery správnych orgánov i krajského súdu preto najvyšší súd považuje za vecne správne. J. G. teda v danom prípade mohol vykonávať prepravu predmetným motorovým vozidlom iba v mene dopravcu, ktorým bol žalobca a u ktorého bolo nesporné, že je držiteľom povolenia na vykonávanie cestnej nákladnej dopravy.

Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 8 ods. 9 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, v tejto časti najvyšší súd poukazuje na to, že žalobcovi bola uložená pokuta podľa ustanovenia § 8 ods. 5 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov a v dôsledku toho, že podľa tohto ustanovenia v napadnutom rozhodnutí nebolo rozhodnutí, najvyšší súd prípadne porušenie tohto ustanovenia hodnotil ako právne nerelevantné pre vydanie napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 17. januára 2012

JUDr. Ivan R U M A N A, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková